

Visul lui Ștefan cel Mare

Dimitrie Bolintineanu

Seara răspândește umbrele-i usoare.
Și melancolia trece gânditoare.

Dar Ștefan cel Mare, rătăcit prin văi,
Dintr-un corn de aur cheamă bravii săi.

Inima-i zdrobită ca a lui oștire;
Țara-i întristată ca a lui gândire!

Pe un colț de piatră șade el în dor;
Vântul suflă păru-i lung, fluturător.

Pentru-nțâia oară inima lui plânge!
Ochii lui revarsă picături de sânge.

Acolo dă capul somnului mijind
Ce-i închide ochii cu-aripa-i d-argint.

Iată că-i apare o fecioară jună,
Ale cărei plete strălucesc la lună,

Negre și bogate sub cununi de flori;
Ochii ei asupră-i cad pătrunzători;

Cad ca două raze, dulci și călduroase,
Mâna ei atinge coamele-i undoase.

- "Ce? Eroul mare, umbra a grăit,
Însuși el suspină și s-a îndoit?

Înțeleg fricosul ce ascuns lovește,
Robul ce sărută jugul ce-l strivește;

Dar un suflet mare, suflet de bărbat,
Nu-nțeleg, o, Ștefan, cum s-a întristat!

Mergi pe a ta cale, nu sta niciodată!
Urmă datoria care ți-e lăsată!

Orice-mpiedicare, stavili, vor pieri;
Cu-orice-mpiedicare țar-a ta va fi!"

Pe un nor de aur zboară ea cu fală;

POEZII ONLINE

Un parfum de roze pasul ei exală.

Stefan se deșteaptă, șterge fața sa,
Unde-o lăcrimoară dulce se scura.

Luna argintoasă râde printre nori,
Dulcea filomelă cântă între flori;

Iar la focul lunii, când mi se deșteaptă,
Vede-a lui oștire care îl așteaptă.

Vede căpitani ce îl înconjur
În tăcerea nopții le vorbește lor:

- "Fraților de arme, fala românească!
Dacă o să piară țara părintească,

Dacă-n cartea soartei este însemnat
A pieri poporul cel mai lăudat,

Cel puțin atuncea piară vitejește
Remușcând toagul care îl lovește,

Ca un ager șarpe ce lovit și-nvins,
Caută să muște cel ce l-a atins!

Astfel e românul, și-n a lui cădere
Cine îl rănește, după dânsul pierere!

Astfel e românul, astfel să pierim,
Și-n căderea noastră chiar să ne mărim!"

Mii de glasuri strigă... Luna bucuroasă
Dintr-un nor de aburi pare mai voioasă;

Stelele de aur mai cu foc lucesc
Și-n adâncul nopții văile mugesc:

- "Astfel e românul, astfel să pierim,
Și-n căderea noastră chiar să ne mărim!"